

troet at maatte indstille. Lovkastets § 3 til at udgaae og saaledes i hørtages Regjeringens Forpligtelse til inden en vis kort Tid at gjøre Brug af de ubetingede Reverser, den ere indstede paa Bygninger og Anlæg paa den private Grunde, da de indstede Reverser ere meget forskjellige i Indhold og Form efter den Tid, paa hvilken de ere indstede, saa vilde en Dybsigelse af visse Classer med forøget Ubilighed i mod den enkelte Grundejer, som ikke synes tilstrækkelig motiveret ved Hensynet til at paaflynde Afsløsningen. Men naar De nu ville see Indberetningen igennem, ville De finde, at man ikke blot har slaet en Strøg over alle ubetingede Reverser, som hore til de exproprierede Strækninger af Terrainet, men at man har handlet ganske som om den indstemte § 3 endnu stod i Lovens Indberetningen. siger Page 7, at man betragter denne Lov som en „Beskræftnings tvang“ imod de private Grundejere, og det er ganske rigtig, saaledes har man handlet; man har opsagt alle ubetingede Reverser for derved at bringe de private Grundejere til at kjøbe den Byggefrihed, som Staten stiller i Udfigt for dem, lige i Modsetning til Udvalgets Mæltal, der netop siger, at de private Grundejere skulle have deres Frihed, og at man ikke vil gjøre Andet end rette en Dybsigtning til dem. Man har opsagt alle opsigelige Reverser til Udgangen af 1872 (En Stemme Nei, 1875), det er altsaa de 5 Aar. Og hvorfra har man opsagt dem? For derned at bringe de private Grundejere til at kjøbe Byggefriheden. Dette er en saadan Afsigelse (for hvad Rigsdagen i sin Tid er gaaet ud fra, at jeg ikke forstaaer den). Den høitærede Krigsminister talte ved den lille Forespørgsel, jeg tillod mig at rette til ham, og som saaheldig bidrog til at fremflynde Indberetningens Fremlæggelse, om „falske Forestillinger“ der havde udbredt sig om denne Sag. Jeg mindes ikke at have set noget Offentligt om denne Sag, før efter denne Leilighed, til hvilken jeg sigter; men skulde Ministerens anførte Udtryk bruges om Noget, maatte det ganske vist være om den Betegnelse, at man var gaaet „lemfældig“ frem imod de paagældende Grundejere. Den hele Fremgangsmaade, man

har brugt, strider aldeles mod, hvad Rigsdagen forudsatte, og stræber (at udbyr) Udgang mod de private Grundejere, i en Trang, som er et fuldstændigt Modsetning til hele Lovens Karakter. I den h. Lov, som gik igennem i 1867, seg kommer endelig til det sidste Afsnit af min Udvalgsbetænkning, som vedrører Værdi for og selvsen for den private Grundejer. Den om meddeler Krigsministerens Indberetning, som jeg forresten i den Henseende ikke betragter som noget ganske Nyt, og som har den glædelige Samt af 3 Millioener Rigsdaler staende i det Værdiforørgelse for de private Grundejere. Det vil herindses, at Lovens af 6. Juli 1867 gaar ud paa den Forudsætning, at Staten og Grundejerne skulle dele Fortjenesten ved Værdiforørgelsen. Værdiforørgelsen skal foretages, og saa skulle Grundejerne betale Staten Halvdeelen, men selv tjene den anden Halvdeelen. Denne Bestemmelse, har naturligtvis været rigtig og oprigtig, men det har ikke været Meningen, at Værdiforørgelsen skulde fastsættes til det Dubbelte af hvad den virkeligt er, saa at den Halvdeelen, som Grundejerne skulle betale, kom til at virkeligheden at blive den heled Værdiforørgelse. Meningen har været, at Landforerne skulde sige ærligt og ligefrem, saameget stiger Grunden til Værdi, og at den paagældende Grundejer deraf skulde betale Halvdelens. Man har fremdeles sagt, at Indvirken paa Grundejeren for at faa ham til at betale denne Sum snarest muligt, og derom findes den Lovens forskjellige Bestemmelser. Man har kjøbt Byggefriheden snarere i Betænkning af den første 5 Aar, slipper man for det første med at erlægge 50 pCt af den tilværende Værdiforørgelse, og dernæst kan man ved at betale i contant tjene endnu 10 pCt. for hvert Aar, der er tilbage, indtil 1880. Venter man det i den Mod 5 Aar, skal den af den Deltagelse og Afsløsningen kan da kun finde Sted imod at erlægge 60 pCt af Værdiforørgelsen, hvorhos man (at det kan tjene) 10 pCt. for hvert Aar, der er tilbage, indtil 1880, ved at betale i contant. Men naar man de 10 Aar ere gaaede, er enhver Skaansel forbyttet imod de paagældende Grundejere, saa skal Krigsministerens uden nogen Grændse kunne fastsætte det Bedrag, der skal betales af dem for Bygge-